

ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ

Ὁ "ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ", πωλεῖται πρὸς τοὺς ἀπαγοχοὺς Ἑλλήνας διὰ τοῦ Κεντρικοῦ Πρακτερίου τῶν Ἑφημερίδων.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' - ΕΤΟΣ 12ον (4ον)
ΑΘΗΝΑΙ, ΚΥΡΙΑΚΗ 16 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1922

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΓΕΩΡΓ. Α. ΜΑΝΙΑΤΗΣ

ΑΡΙΘΜΟΣ 540 (183)
ΤΟ ΦΥΛ. ΛΕΠ. 50. - ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΥΡΟΚΟΡΑΛΟΥ 11

ΑΝΤΙΚΑΤΟΠΤΡΙΣΜΟΣ

Ἦ Χρονοτυπία Ἑμ. Κοσσιουτάκη

Κλιτ. Εὐαγγ. Χαλμοπούλου

—Νόμισες πως σε περίμενα να σε φιλήσω. Ναι, θα σε φιλήσω.
—Η γλώσσα του τραβήχτηκε προς τα μέσα με βία. Τώρα μιλούσε ψευτικά.
—...άλλα...υστερα θα σε πνίξω. Και ξε-
ρεως, πως!
—Έκανε ένα κίνημα.
—Ναι έτσι!

Τα χείλη της δόνας Μαρίας τρέμανε σαν το νερό της λίμνης που το ταραξούνε χαρτε-
νες βαρκούλες.
Δεν την έπνιξε όμως. Στο μυαλό έβαλε
άλλη σκέψη και στην καρδιά του άλλη μα-
χαίρα.

—...Όχι! δε θα σε πνίξω! Βγάλε τα πα-
πούσια σου, της κόλπες σου! Λύσε τα μαλ-
λιά σου!

Η δόνα Μαρία έκανε ότι της έλεγε. Ο
φόβος ήταν ο θάνατός της.
—Τώρα έφριξε τί θα σου κάνω! Έ, τώρα
θα το μάθεις, αλλά μόνο για λίγα λεπτά...
γιατί ύστερα δεν θα υπάρχεις.

Την πλησίασε: την έπιασε απ' τη μέση
και την έφερε πάνω στο στήθος του.
—Όλα σου τα κόκαλα, δόνα Μαρία, θα
τρίβουν, θα σπάζουν...

Την έπιασε απ' το χέρι και την έβγαλε με
βία έξω απ' τη παράγκα του φίλου. Βα-
ζόντανε να τελειώσει γρήγορα. Οι άλλοι τέν
περιμένανε στο μπαρ.

Προχώρησαν καμιά δικαριά βήματα και
βρέθηκαν κοντά στους σταύλους.
—Κατάλαβε;

Η καρδιά της δόνας Μαρίας φτερουγί-
ζε σαν το πουλί που πεθαίνει.

Ο δόν Αντόνιο άνοιξε με τόνα του χέρι
την σιδερένια πόρτα των σταύλων. Άμέσως
η δόνα Μαρία μόλις αντίκρουσε τους ταύ-
ρους, καταβόρα τί την περιέμενε. Τον άγκά-
λωνε με τα δύο της χέρια και το στόμα της
άναψε στα λόγια αυτά:

—Δεν μ' αγαπάς, δόν Αντόνιο! Δεν μ' α-
γαπάς!

—Ναι! Σ' αγαπά, δόνα Μαρία, αλλά ο
έρωσ μου είνε δυνατός σαν το θάνατο που
σου προετοιμάζω.

Η καρδιά του μάσκες απ' τη λύπη της,
που έκανε το παιχνίδι.

Οι ταύροι από μέσα άτράραχνι και με το
κεφάλι προς το κάτω, σαν να κρίνανε την
ηθολογική κατάσταση του δόν Αντόνιο,
ήσαν κι μόνοι βουβοί μούρτες.

—Έλα μέσα και την έσορξες με δύναμη.
Στην εμφάνισή της δόνας Μαρίας, όλοι οι
ταύροι άρχισαν να κουνιόνται δεξιά κι άρι-
στερά. Ο δόν Αντόνιο προχώρησε σ' ένα
άλλο διαμέρισμα που ετοιμάζονε για τις δο-
κιμές που έκαναν οι ταυρομαχοί. Άνοιξε την
πόρτα επιδεικνύει.

—Εδώ θα γίνη η πάλη!

Η δόνα Μαρία μόλις άκουσε αυτά τα λό-
για την έπιασε τρέλλα.

—Άρτε! η καρδιά σου είνε σκληρή σαν
τα λόγια σου.

—Ναι. Είνε σκληρή...άλλά σ' αγαπάει,
δόνα Μαρία, σ' αγαπάει...Τί λέω! Όχι!
Μπρός, πέσας!

—Ναι! Θα περάσω! Δεν σε φοβάμαι!

Προχώρησε μ' ένα τυκικό θάρος. Όταν
βρεθότανε κι οι δύο μέσα στο διάφραγμα,
ο δόν Αντόνιο έβγαλε την κόκκινη μάσκα
του και την κράτησε στα χέρια του. Ύστε-

ρα γύρισε πίσω στο σταύλο. Έβλεπε ένα απ'
τους δυνατός ταύρους και τον έφερε μέσ'
στο διάφραγμα.

Η δόνα Μαρία περίμενε περιήφ-η την
πάλη.

Ο δόν Αντόνιο έκλεισε την πόρτα.
Μια νεκρική ουγή χύθηκε γύρω. Ο έρω-
ς κυτούσε τον άλλον μ' ένα μίσος ζωοφρο-
νιμένο στο πρόσωπο με κόκκινο αίμα. Πιο
πέρα ο ταύρος με το βάρυ του σώμα έμεινε
άπαθής, με το κεφάλι προς τα κάτω. Τότε
ο δόν Αντόνιο άνοιξε διαπλάτα μπρός στα
γυαλιστερά μάτια του ζώου την κόκκινη
μάσκα του, έτοιμος να του έπιτεθή.

Η καρδιά του κυτούσε σαν γρήγορο στά-
ξιμο βροχής: πάνω σε μάρομα.

Η δόνα Μαρία έμεινε άκίνητη, μ' ένα
πικρό παράπονο στα χείλη.

Ο ταύρος άρχισε τ' άγρευθ. Το κόκκινο
χρώμα της μάσκες του δόν Αντόνιο, του
έξηρεβίζε τα νεύρα. Σήκωσε άπτομα το βί-
ον του κεφάλι, τον κούταζε για λίγα λεπτά
είρωνικά κι ύστερα άδραξε κατ' άνωτα του.

Μια τρομερή φωνή έξωφρε απ' το στόμα
της δόνας Μαρίας.

—Τώρα κι' οι δύο, ο δόν Αντόνιο κι' ο
ταύρος, είχαν σε άλλες θέσι. Η δόνα Μα-
ρία άκολουθούσε τα κινήματα του έρωστού
της.

Για μία στιγμή ο δόν Αντόνιο συνήλθεν
απ' το μούτσι της πάλης. Το μυαλό του πά-
ταζε στη δόνα Μαρία. Έκανε να γυρίσει,
άλλα ένα άπτομα κίνημα του ταύρου τον
ανάγκασε να έπιταχίη κατά γής. Η δόνα
Μαρία έπιασε από πάνω τον αναίσθητο. Το
κεφάλι της χέρι άκούμπησε σ' άναμμένο μα-
γουλο του δόν Αντόνιο. Τιν έπιασε πυρε-
τός. Έπιασε το παγωμένο της χέρι και το
γέμισε φιλική συνγγήγηση. Μά ήσανε άργα: η
πάλη με το θύνατο είχε άρχισι.

Ο ταύρος προέβαινε τα κεράτα του. Κι' οι
δύο σηκώθηκαν άπτομα.

Δύο λεπτά περάσανε ο δόν Αντόνιο μ'
ένα τεχνικό κι' άπτομα κίνημα βρέθηκε
κάτω απ' τα πόδια του ταύρου, με τα μού-
τρα ζωσμένα μέσ' στην άμμο.

Η καρδιά του κυτούσε σαν ουσική υπό
κρούσι σε τραγουδι.

Δύο βήματα πιο πέρο, η δόνα Μαρία έμ-
εινε μόνη, κερματισμένη απ' το δεξί κέρατο
του ταύρου, που ήσανε βυθισμένο μέσ' στη
θέσι της, σαν μαχαίρια δοσμένη από ανθρώ-
πινο χέρι.

Δύο δακρυά τρέξαν απ' τα θαλαμάρια μά-
τια του δόν Αντόνιο πάνω στην έλαφρη
άμμο, κι' έσχηματίσανε δυο λακουβίτσες με
στο νερό. Έμεινε σ' όλη τη στάσι ένα
αίωμα.

Σηκώθηκε με την ψυχή κινεμένη. Νό-
μισε πως έπνιξε από τρομαρό όπιορο. Προ-
χώρησε άφηρημένα, πήρε τη μάσκα του με
το σκοτεινό κόκκινο χρώμα και σκέπασε τ'
άψυχο σώμα της δόνας Μαρίας με μαγική
σιωπή.

Ύστερα γύρισε το κεφάλι του προς το μέ-
ρος άκριβώς που διακοδιδάνα οι άλλοι ταυ-
ρομαχοί, κι' έρόνιζε θοισμβυντική έτσι που
η φωνή του άκούστηκε σ' όλη την Ισπανία.

—Τώρα μπορώ να πάω κι' εγώ μαζί με
τους άλλους. Είμαι ταυρομαχος. (Τελος)

Π. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΕΤΑ ΤΟ ΓΑΛΕΡΙ

ΑΧ, ΑΥΤΗ Η ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ!

Στοτάδι πυκνό. Όδες ένας θόρυβος στο
δρόμο. Σένα κρεββάτι είνε έπλωμένα δύο
άτομα. Το ροχαλιόμα τους είνε διαφόρου

ήχου, έξ' ου συμπαραίνει
και τις και τα άτομα
είνε διαφόρου φύλου.
Είνε ο κ. Μεσοκόπος και
η Άλκη.

Έξαφνα ο κ. Μεσοκό-
πος έπνιξε και άναση-
κόνεται στο κρεββάτι.
Από το θορυβό έπνιξε
και η Άλκη.

Κος Μεσοκόπος.—'Α, έ-
πνιχες; Θάλες να
κουβεντιάσωμε; Σέρεις

αύριο πρέπει να πάμε στο Βαρετού... ούφ...

—Εσύ τί λες;
—'Αλκη.—Τί λες!

Κος Μεσοκόπος.—Μά αν ψυχραθούν;... 'Α-
κουσε λοιπόν, αν πήγαινες μόνη σου;

—'Αλκη.—Δεν θα τού; έκανε την ιδίαν εν-
τύπωση.

Κος Μεσοκόπος.—Γιατί;
—'Αλκη.—'Αστειός είσαι! Μήπως τούς ξέρω
αυτούς τους ανθρώπους;

Κος Μεσοκόπος.—Δεν τούς ξέρεις; Δεν τόν
ξέρεις το κ. Βιρτό;

—'Αλκη.—Όχι δεν τόν ξέρω τόν κ. Βιρτό,
και να σου πώ δεν έχω καμιά διάθεση να
τόν γνωρίσω!

Κος Μεσοκόπος.—'Α! νά!... Πάντα ή πα-
λη ιστορία!... Έπειδή σου είχε κάμει κόρτε
μία φορά...

—'Αλκη.—Αυτό μου έλειπε να θυμάμαι όλους
δου μου έκαμαν κόρτες!...

Κος Μεσοκόπος (με έπιληξι και όργη).—
Κυρία, πώς μιλά; έτσι!...

—'Αλκη.—Μπά; 'Αστειός είσαι! 'Ιδούμε
και παρατηρήσεις; Μία παρόδα από γαρνο-
τισματόν, που λένε τάχα πως είνε παλσι
συμμεταχισι πάνε γ' γλεντήσουν στις Κηφισ-
σιές!

Κος Μεσοκόπος.—Τό λές αυτό γλέντι;
—'Αλκη.—...τρέχουν πίσω απ' τις γυναίκες...

Κος Μεσοκόπος.—Πίσω απ' τις γυναίκες...
ούφ, άσε με να γελάσω... 'Αν έβλεπες καμμένη
τί ήταν... σου περχει γλέντι!... 'Αρδια!...

—'Αλκη (του σερβίρε ένα άναπόδο χαστούκι).
—'Α, έτσι!... Κι' αυτό;

Κος Μεσοκόπος.—'Α... (πετάει τα σκεπά-
σματα) είνε το πρώτο χαστούκι που μου δί-
νεις, αλλά θα είνε και το τελευταίο! 'Αναψέ
το φός. Σηκώνομαι!

—'Αλκη.—Ναι, γύρισε στη γυναίκα σου.
Κος Μεσοκόπος (άναψιδή).—...Τί λες; ('Α-
ντίβρι τη λαμπα και μένει απολιθωμένος, κρα-
τώντας το παντολόνι στο χέρι του). 'Αλλά...
πώς θα είστε οίς;

—'Αλκη.—Τώρα σου ήθε να με ροτήσεις;
Κος Μεσοκόπος.—'Αλλά, εγώ είμαι παντε-
ρμένος, κυρία!

—'Αλκη.—Κι' εγώ παντερμένη είμαι.
Κος Μεσοκόπος.—Δεν παντερρεθίζεις όμως
μαύ!

—'Αλκη.—'Εως ένα όρισμένο σημείο...
Κος Μεσοκόπος.—Πώς βροκόμας εδώ!...
Πάστε μου... Χωνο το μυαλό μου...

—'Αλκη.—'Εφάργες με τους φίλους σου στο
δουλάνο τραπέζι, κοντά στο δικό μου... 'Εμεί-
νατε τελευταίος... Μετά, έφύγαμε μαζί με το
ίδιο ατύχηνητο.

Κος Μεσοκόπος.—Ναι, ναι, και ύστερα....
Τί έκαμα;

—'Αλκη.—Πρ!... έκομεις ό,τι μπορούσες....
Κος Μεσοκόπος (έπιρώνος).—Πές μου τα όλα...

—'Αλκη.—'Ε, λοιπόν... τίποτα...
Κος Μεσοκόπος.—Τότε λοιπόν...δεν ήτά-
τησα την γυναίκα μου;

—'Αλκη.—'Όσο γι' αυτό, βέβαια.
Κος Μεσοκόπος.—Και είνε ζηλιάρα σαν τί-
γος...τόρα...τί θα έκανες όσον στη θέσι μου;

—'Αλκη.—'Αν ήσουν πλούσιος θα έμενα, αν
όχι θα έφτυνα...

Κος Μεσοκόπος.—'Αρχίζω να καταλαβαίνω...
(Το ρολόι χτυπάει τρεις).

—'Αλκη.—'Ακουσε, μπορείς να τί κανονίσεις
όλα. 'Η ώρα είνε μόνο τρεις!... Μπορείς να
γυρίσεις, θα βρής μία δικαιολογία...

Κος Μεσοκόπος.—Ναι, καλά λες!
—'Αλκη.—...και να ξανάβθεις αύριο.

Κος Μεσοκόπος.—Αύριο...είνε πολύ νορίς...
—'Αλκη.—Κύριε, δεν είνε εύγανη;

Κος Μεσοκόπος.—Μά δεν καταλαβαίνεις...
Τό ζήτημα είνε λεπτό...Δεν είμαι πιά νέος...

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

Βρισκόμας σ' ένα ύπνομο δωμάτιο της όδοϋ
'Ιπποκράτους. 'Ημας μέσα στο σπίτι μόνος.
Μ' είχε πάσει μία πλίζ, μαζί μ' ένα φόβο

που πάνε τους
μοναχικούς άν-
θρώπους, σκεπτό-
μουν διάφορα πα-
ράξενα τρομακτι-
κά, που έξαφνα
άκουω τριχ-τριχ...

Έρχονται προφανώς
από ψηλά στο παραθύρι το μόνο του δω-
ματίου, κυττάω... Τότε. 'Ε! Τότε, έτε-
μα...φόβος... Βρέ, λέω, τώρα θα μου παρου-
σιασθούν όλα τα φαντάσματα κι' όλοι οι
βρυκόλακες; Τί γάνε αυτό; Άκου το παρα-
θύρι, είχε σκεπασθεί από ένα μαύρο είδος
...που δεν έμοιαζε με τίποτα...ή μάλλον τό-
κωνε ή φαντασία μου να μοιάζη, μαζί με
κάτι άσπερδάκια που παρουσιάζονταν κατό-
πιν και κινούντουσαν σαν να χορεύαν παντο-
μοί πάνω στο μαύρο έκαιο, τώκανε, λέω, να
μοιάζη με κείνα που φαντάστηκα κάποτε
διαβάζοντας τον Μάρκελ... Κάτι δαχτυλίδια
από νυχτερίδες (ήταν και σκεπασί το μέρος
διόλο!) άναδενότουσαν με κάτι τρέξες...

Δεν έβρω τ' ήταν φοβόμας ν' άπεναι, μόνον
είδα μαύρο...όλο γύρω και στο βάθος
ν' άπλώνεται λευκό, βαθιά άπλά σαν πε-
διάδα... Συνήλθον λίγο από την πρώτη μου
συγκίνηση και ύποθεσας ότι είδηκομα σε
κάναμε κινηματογράφο, κίτταγα περίεργα
τη διάφορα παιχνίδια των διαφόρων ήφωων...
και ίδω! Πρωταγωνιστής μπορούσε να όνο-
μασθί έκίνο το λευκό άπό πεσίδα εύφορος
...έξω κι' εγώ όλο κίνο προσήλωνα την
προσοχήν μου, μα και τα δαχτυλίδια κείνα
της νυχτερίδας καλά έπαιζαν το ρόλο τους:
όλο γύρω έρέφαναν άνω κάτω... 'Η καρέκλες
έπαισαν από το φόβο και ή γυνίες ματέτη-
καν στο πρόσωπό μου έδες τρομαγμένες. Μά
τί είνε; Θυμήθηκα ποιήματα και περά-
χτηκα λίγο έξω να 'δω τί συνέβαινε.

Τί συνέβαινε άναγής; 'Απολάττα, μιάς
νεαράς δεσποινίδος έσκηνατο το κομψό πο-
δαράκι από το έζωλο του παραθύριού μου, κι'
έξακολουθούσε το δρόμο του, που προφανώς
άκούμπησε εκεί για να του δέση ή δεσποινίς
το λυμένο παπουτσάκι του...

Υ.Γ. Κατοική σέ ύπόγειο... Ο ίδιος

ΧΙΝΟΠΕΡΙΝΑ

Και τα στεγνά τους, έτρεξαν, τα έροκιδία φύλλα,
που σάπια χάμα κόνιζονε στο δρόμο της γαλι-
έρας και γώ του θάνατο την πρώτη αναγίχλη,
ν' άγγιγιάζω μόν' έννοιισα, σά θύμησης παλιν...

Και τί να πυκνοπύγνα στην πέδημη μαυρίλα,
θαρρό πως βλέπω 'Ανοίξης τον ήλιο να φωτίζη,
και στο γράνα πλάμωσαν στον δρόμο σάπια φύλλα,
θαρρό πως ναλοναίρις δροσίδα, λαμυρτζίε.

Έτσι έλπιδας σταλαγμοί τη σκίρη μου δροσίουν
θαρρό με: του Χινόπερου, τα κεία φωνητά
και ήμερες που στη θύμηση τυροτό, ξαναθυμίζω
στην άδερμη μ' άπόδραση του στήθους μου φω-
—'Αθήναι

Φώτης Πατέρας [τί!

Άμα γυρίσω, για να δικαιολογήσω την άγο-
πορία μου πρέπει να βρω μία ψευτιά... 'Η
γυναίκα μου δεν θά πιστέγη... και για να την
πείσω ότι έμεινα πιστός: υπάρχει μόνον ένας
τρόπος, νά... καταλαβαίνετε;

—'Αλκη.—Όχι τίς φράσι αυτό;

Κος Μεσοκόπος.—Σίγουρα...Δεν μου λένε,
οίς που είστε γυναίκα, δεν θα σάς έφτανε
αυτό ό; άποδείξεις;

—'Αλκη.—Μέ σένα, ναι!

Κος Μεσοκόπος.—Λιγότερο βλέπετε. Θί γυ-
ρίσω στις τρεις και μαζί, να συζητήσουμε,
να μαλωστούμε... να συμπληρώθουμε...

—'Αλκη.—...να άποδείξετε...

Κος Μεσοκόπος.—'Η συγκίνηση... ό έννευ-
ρισμός... αύριο θα είμαι κωμωσμένος... λοι-
πόν... καλύτερα... μεθαύριο...

—'Αλκη.—Καλά... Μά γιατί είσαι συλλογι-
σμένος;... Τί σκέπτεσαι; Γιατί με κυττάεις;...

Κος Μεσοκόπος.—Σκέπτομαι ότι εάν δεν
ήσουν ύποχορομένος μετά μαζί όρα να συμ-
φιλωθώ με τη γυναίκα μου...

(Διασκευή NON)

ΠΩΣ ΔΑΜΑΖΕΤΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Νύχτα. Ο σύζυγος της συζύγου του και ή
σύζυγος του συζύγου της κοιμούνται στο
κρεββάτι. Έξαφνα ο σύζυγος έπνιξε με δύ-
νατο κοιλόπονο—άποτέλεσμα της διαίτης που
του έπέβαλε ή σύζυγος του, ή οποία έτρελ-
λαίνετο για τη φάβα.

ΣΚΗΝΗ I

Ο σύζυγος (διαστακτικά και τρυφερά).—'Αν
ήσουν καλή, έφριξε τί θα έκανες;

Η σύζυγος (έντασι με τα οργιστικά γεθρά
της).—'Ε, τώρα...άλλά δεν είμαι καλή!

Ο σύζυγος.—Είσαι θυμωμένη μαζί μου
γιατί σε έπνιξα;

Η σύζυγος.—Δεν είμαι θυμωμένη, μόνο...
κοιμάμαι.

Ο σύζυγος.—Είμαι άρρωστος.

Η σύζυγος.—Θί πές στο γιαντό αύριο.

Ο σύζυγος.—Αύριο, θα είνε πολύ άργά...
Θά μούξη περάσω.

Η σύζυγος.—Ένας λόγος περισσότερος να
μή με κοιτίξες.

Ο σύζυγος.—Δεν είνε όμως λόγος ν' όπο-
φέρω όλη τη νύχτα!... Αυτό τό φαί...νά...τό
έχω έδω. (Χτυπάει το στομάχι του).

Η σύζυγος.—'Αλλά πού θέλεις να τώχης;

Ο σύζυγος.—'Αχ!... δεν έβρω... Δώσε λίγο
κοινιό, αν δέλεις.

Η σύζυγος.—Τελείωσε από χτες τό με-
σημέρι.

Ο σύζυγος.—Μά τί θα μου δώσεις τελο-
πάντως; Πέριμου να σηκωθώ μόνος μου να
τό πάρω.

Η σύζυγος.—'Εχει...φάβα μέσα στο ντυ-
λάτι.

ΣΚΗΝΗ II

Ο σύζυγος (άπογοισμένος έχει άνασημαθί
στο κρεββάτι και συλλογίζεται άρκετή όρα. Στο
τέλος β-ησι την ίδια του).—Έφριξε ή λιγοδρα
δεν είνε στην κοιλά, άλλα...

Η σύζυγος (με ένδιαφέρον).—'Αντεούλη μου,
μά τί έχεις; Για να δώ!

Ο σύζυγος (με ψυχρότητα).—'Όχι, θα πάω
αύριο...στο γιαντό!

Η σύζυγος.—Μά είσαι θυμωμένος μαζί
μου;

Ο σύζυγος.—Όχι...άλλά κοιμώμαι!

(Και άκολουθεί...ή σκηνή I, άντεστραμμένη)

ΜΠΟΛ

ΑΙ ΣΥΜΜΟΡΙΤΙΠΙ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Η κ. Τάτομη, ηλικίας 41 έτών έν Φορ
Γουόρτ, της Τέξας, άδύσκειται κληνής και
ή κατάσταση της είνε σοβαρά, κατόπιν του
γενναίου μαστιγώματος το όποιον έλαβαν έσέ
τους χείρας τεσσάρων γυναικών, έκ των όποιων
ή μία έφριξε προσωπίδα. Κι' όν χρόνον
έδωσαν τό άνηλες; μαστιγώμα εις την κ. Τά-
τομη, άποτέλεσμεν έξ 100 μαστιγώσεων, της
έδηλωσαν ότι άποτέλουσιν την συμμορίαν των
«Κυριών που άοράτου 'Οφθαλμού» και της
έπαράλουν ούτην την τιμωρίαν, διότι διέφθερε
την θυγατέρα της μεταχειρισθείσα αυτήν δι'
άδερμους σκοπούς. Αί άποτέλουσιν την συμ-
μορίαν κυρία, διά να κώμουν την κ. Τάτομη
να τους άκολουθήη ήρώς εις τόν προσδιο-
ρισμένο τόπον της τιμωρίας, της άνηγγέλων
ότι ήταν μέλη μυστικού σωματείου, και της
ύποχέθησαν να την οδηγήσουν εις της θυ-
γατρού της. Το ατύχηνητον τότε έρ' ού την
έπεριβόσαν, την μετέφερε έξ ύψια μακριά
της κατοικίας της, όπoταπ αι κυρία της έδε-
σαν τώ χείρας και πόδας. 'Η πρώτη είδησις
του μαστιγώματος ήλθεν εις τα γραφεία μίας
των έκεί έφημερίδων, δι' ή; έγένετο γνωστόν
έξ τούς εφημερίδας της έφημερίδας να μετα-
βούν εις τα γραφεία της άλλης έφημερίδας.
Μεταβάντες έκεί εύρον έκεί ένός γραφείο ση-
μαίων με τας έξής: «Συμμορία τεσ-
σάρων Κυριών που άοράτου όφθαλμού έδωσαν
100 μαστιγώσεις εις την κ. Τάτομη, την νύ-
χτα της 12 Σεπτεμβρίου».

ΤΟΜΟΙ ΤΟΥ "ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ"

Είς τα γραφεία μας ύπάρχουν όλοι τόμοι
της Β' περιόδου του "Παρνασσού" και πω-
λούνται πρὸς δέχ. 30 ο έτήσιος τόμος.

Η Β' Περίοδος άποτέλειται έν τριών τόμων.

ΤΙ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΜΙΑ ΟΜΠΡΕΛΛΑ

Τά πρωτοβόδια άρχισαν. Οι όμπρέλλες
ζεθαίνονται από τα βάρη της ντουλάπας και
ή κοινική κρίσις τους ύφώνετο άπειλητικά

στο συννεφιασμένο και συνα-
χωμένο ούρανο.

—Ούφ! Πώς την άηδιάζω
αυτή την όμπρέλλα! Νάναί κα-
νείς ύποχορομένος όλο τό χει-
μώνα να σέρνη μαζί του αυτό
τό παρόσιτο!

Έτσι μου έλεγε μία δεσποινίς προχτές
στην είσοδο του κινηματογράφου, και τό
μουτράκι της έδειχνε όλη την άσυλλόγηστη
άποστοργή της.

—Και όμως, δεσποινίς, έχετε άδικο! Πρό-
πει να αίσθανσθε εύγνωμοσύνη στον άγνω-
στο έφευγέτη της. 'Απορείτε γιατί; 'Ακού-
στε λοιπόν μερικές άνεκτίμητες ύπηρεσίες
που μπορεί να σας προσφέρει ή άθάνα μετα-
ξωτή όμπρέλλιτσα που κρατάτε με τόση χείρι
στο χεράκι σας.

Ιον

Μία όμπρέλλα στά χέρια μιάς δεσποινίδος,
την διευκολύνει πολλές φορές να κρατήση τη
στάσι που πρέπει.

Ο νέος, λίγο άνυπόμονος και άπειρηκό-
τερος του συνήθους μπλαίνε άμέσως στο προ-
καίμενον. Τά μάτια του κίανε κυριολεκτι-κά
το πρόσωπό της.

—Δεσποινίς, τά μάγουλά σας είνε κόκκινα,
τά χείλη σας σάλευδον σαν να θέλουν να
πουν κάτι, άλλα έγω περιμένω από τά μάτια
σας την διαταγή.

Αυτή έδωκε δέν σηκώνει τά μάτια της, άλ-
λά τά έχει καρφωμένα στην όμπρέλλιτσα της
που στριφογυρίζει στα δακτυλίδια της...Και
έτσι άρχίζει να στριφογυρίζη και τό μυαλό
του νέου...

2ον

—Τί καλύτερο μέσον ύπάρχει, δεσποινίς,
για να βλέπετε χωρίς να σας βλέπουν;
Μία άποσία του φίλου σας, κείνι ιδιαίτε-
ρα μυστική μιάς φίλης σας, τά άπλυτα κά-
ποιος Φραγκοπαναγής, όλα αυτά μπορείτε
να τά δάτε πίσω απ' την όμπρέλλιτσα σας, χο-
ρίς να σας όη κανείς. Τί έκπληξις για όλους
όταν θα μιλάτε μαζί τους για πράγματα
που τά έννομιζαν ιδιωτικές φήσες...

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ

Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ ΠΟΝΕΙ...

«Αγαπημένο μου μοσχάρκι»

«Έτσι άρχισε το γράμμα που έλαβε από δύο ημερών από την όμορφη γυναίκα του

ο γνωστός παραγγελιοδόχος κ. Αγαθοκλής Βρισκόταν στην Πατρα για δουλιές, θάμνε καμιά δεκαριά μέρες ακόμα κι ύστερα θα γυρνούσε με το ξέπρος ίσια στην Αθήνα να ξαναβρεί την αγαπημένη του και πιστή γυναίκα του.

— Προπάντων πιστή!... Γιαυτό δεν ανφέβολε ούτε μία στιγμή ο κ. Αγαθοκλής και το διεκήρυσσε θριαμβευτικά σ'όλο τον κόσμο.

«Από τότε που έφυγες δεν δέν μπορώ να κλείσω μάτι όλη τη νύχτα. Αν μπορούσες να μου έστειλεις τους στεναγμούς μου θα σ'αφίδα η καρδιά σου. Γυρίζω στο κρεβάτι, δαγκώνω τα μαξιλάρια από τον πόνο και νοιώθω να βγαίνει μέσα μου πού με σφίγγει, με σφίγγει και με κάνει να φωνάζω δυνατά...»

Αυτά και άλλα πολλά του έγραφε η όμορφη γυναίκα του και ο κ. Αγαθοκλής δεν έχοτανε διαβάζοντας και ξαναδιαβάζοντας το γράμμα της με ακρότητη συγκίνηση.

— Την καυμένη τη γυναίκα μου! Τι πιστή! Πρότιπον γυναικός! Θησαυρός! Κεϊμήλιον!...

Στο τέλος έπηρε την απόφασί του. Θα έσυντόμευε όλες της δουλειές του, θα τα έκανονιζε όλα εντός της ημέρας και θα ξεκινούσε το ίδιο απόγεμα για την Αθήνα, να ξαναβρεί την αγαπημένη του γυναίκα που υπέφερε τόσο πολύ από την απουσία του.

Και πράγματι! Ο κ. Αγαθοκλής ήταν δραστήριος άνθρωπος, βρήκε στο φτερό τον κατάλληλο πληρεξούσιό του, του ανέθεσε να διεκπεραιώσει όλες τις υποθέσεις και το ίδιο απόγεμα βρισκόταν οκνα διαμέρισμα του ξεπρής ξεπλωμένος στον καναπέ και ξινοδιαβάζοντας άλλη μία φορά τό τρυφερό γοαματάκι της γυναίκα του.

«Αγαπημένο μου μοσχάρκι...» Τι τρυφερότης! Τι πρωτότυπη έκφρασι!...

Τό τραίνο έφτασε στην Αθήνα με καθυστέρηση, άργα τη νύχτα. Ο κ. Αγαθοκλής όμως δεν είχε καιρό να χάνη. Πήρε ένα άμαξι και τράβηξε με καλπασμό περιφρονώντας όλες της αστυνομικές διατάξεις περί ταχύτητος, στο σπίτι του.

«Η καυμένη η γυναίκα μου! — σκεφτόταν σ'όλο τό δρόμο χοροπηδώντας μαζί με τό άμαξι ο κ. Αγαθοκλής. — Πόσο θά χαρή μόλις με δει έτσι απρόοπτα! Θα της κάμω σουρωρίξ».

Σε λίγα λεπτά της ώρας βρισκότανε στο σπίτι. Πλήρωσε τον άμαξι αφήνοντάς του γενναίοτατο πουμπουάρ και όρμησε πρὸς την έξωπορτα. Αντικρίζοντας τό παρόθυρό της δέκρινε πως ήταν φωτισμένο. Αλλά ο κ. Αγαθοκλής δεν παραξενεύθηκε.

«Αχ, τί φτωχή μου τη γυναίκα! Πάλι άγορπνία έχει...»

Ανέβηκε τρία τρία τό σκαλιά και στάθηκε λαχανιασμένος έξω από την πόρτα της, γιό να πάρη την άναπνοή του.

Μονομιάς στο αυτί του έφτασε ένα δυνατό ξεφωνητό πόνου και σε λίγο ακολούθησαν κατι βαθιοί στεναγμοί, μαζί μενα έλαφρό ροχάλισμα, που κρατούσαν κάπως περισσότερο από τους συνειθισμένους. Αλλά ο κ. Αγαθοκλής δεν παραξενεύθηκε.

«Ω τη γλυκειά μου τη γυναίκα! Υποφέρει λοιπόν τόσο πολύ από τό χωρισμό...»

Η συγκίνησίς του βρισκότανε στο ζενίθ, τό μπαστούνι του έπεσε από τό χέρι του και καθώς έσκυβε να τό πάρη, έκαμε ακόμα περισσότερο θόρυβο.

Και τότε... μέσα στο δωμάτιο ακούστηκαν τρομαγμένοι ψιθυρισμοί, βιαστικά βήματα, μία έσωτερική πόρτα άνοιξε, τό φως έσβυσε και ο κ. Αγαθοκλής βρέθηκε μέσα στο σκοτάδι. Αλλά τότε ακριβώς άρχισε να... βλέπει.

Ποιός έφτει γιατί του ξαναήρθε στο νου ή τρυφερή έκφρασις της γυναίκα του:

«Αγαπημένο μου μοσχάρκι...»

Έψηλαφισε μέσα στο σκοτάδι τό μέτωπό του και κουνώντας τό κεφάλι του φιλοσοφικά, σκέφθηκε όχι βέβαια χωρίς λόγο:

— Να γυναίκα ειλικρινής μία φορό!...

Θυμήθηκε τό γράμμα της και άνάβοντας ένα κερί που βρέθηκε στο διάδρομο, προσεπάθησε να τό ξαναδιαβάση. Σας συνιστώμεν να κάμπετε και σεις τό ίδιο... LUI

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ ΥΠΟΨΗΦΙΩΝ

ΔΙΣ ΧΡΥΣΑΥΓΗ ΠΑΤΤΑΚΟΥ (Ρέθυμνον Κρήτης)

ΜΕΤΑΞΥ ΣΥΜΜΑΧΗΤΡΙΩΝ

ΤΑ ΓΟΥΣΤΑ ΤΟΥ ΜΙΜΗ

Θεογένη, 7 Οκτωβρίου.

«Αγαπημένη μου Κική,

Σου γράφω κι' αυτό τό γράμμα από τη Θεογένη και θα μείνω ακόμη εδώ, μ'όλο που

έδρασαν τό μαθήματά μας. Εί- ρεις άρχίζει να μ' άρέση ή πό- λισ... από τότε μάλιστα που γύρισε απ' τό μέτωπο δηλαδή από τη Σμύρνη — ο Μίμης, ο έξιδελφος της έξιδελφής μου της Νίνας, ή Θεσσαλονίκη μου άρεσει υπερβολικά... Προπάντων άμα δύσει ο ήλιος...»

Προχθές έλειπε ή μαμά και ο μπαμπάς και ήρθε ο Μίμης στο σπίτι μας. Καθήσαμε στον καναπέ και ξεφυλλίζαμε παλιά φύλλα του Παρ- νασσού. Τά ξεφυλλίσαμε όλα... μά όλα!

Αλήθεια καυμένη μπήκε πιά τό φθινόπωρο και πρέπει να έτοιμάσω νέο ταγίερό, αλλά εδώ στη Θεσσαλονίκη δεν βρίσκει κανείς τίποτα! Τώρα δεν έχω να φορέσω τίποτα... με τί- ποτα! Δεν με μέλει όμως. Ο Μίμης μου λέει ότι με προτιμάει... έτσι και έγω εμπιστοσύνη στο γούστο του.

Χίλια φιλία,

Διόλκα

Τ' ΑΞΕΧΑΣΤΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Όρλοισ χάλιο κύρις

κόσμος, ντυνιά μυστήρις

να μην μπορείς να περπατήσεις

και στη δουλειά σου για να πεις

να σε τραβή ή κάθε μία,

αφ'ότου να σου συζητά.

Δεν έχω κύρις ψαυί

οδ' άνδρα για να έργασθ

δεν έχω κύρις λεπτά

και τό λοιπά και τό λοιπά...

Και είνε καίνε: οι γνοστές

οι άδιντες οι Αθηναίκες,

που την πόσσηγα σου κάνουν

και στη ζούλα στα άσπάζουν.

Εαθώς επήγγινα κι' έγω

στο εστιασθ για φαγητό,

με σταματά και μ' έρωτά

μιά! έλα Χριστέ και Παναγιά!

και με δυό λόγια μου ζητά

οδ' τί νομίζετι, οδ' τί;

διδασκαλία νυχτερινά.

Μα γώ εί'α εί'α μ' έμνησας

και πολυεπιστήμονας

την περνω μία και δυό

στο νυχτερινό μου τό σχολείο

κι' άρχίζω βούε τό μάθημα

κι' άνάθεμα, άνάθεμα,

άνι να φάγω φαγητό

μ' έφγει ή Κική και ή Κοκό.

Γιώργος Ααλάκος

Ο λόγος περί νεότητος και γήρατος: — Έγώ, λέγει ή Μπίανκα, άμα καταλάβω πώς τό γήρας πλησιάζει, θ' αυτοκτονήσω... — Πύρ! ακούεται τότε μία φωνή έκ των παρευρισκομένων.

Lily et Reine

?????

ΕΤΟΙΜΑΖΕΤΑΙ ΔΙΑ ΤΟΝ «ΠΑΡΝΑΣΣΟΝ»

ΜΟΝΟΛΟΓΟΙ ΤΗΣ ΓΚΑΡΣΟΝΙΕΡΑΣ

ΟΤΑΝ ΔΕΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΤΟ ΚΟΥΜΠΙ...

Ο ΝΙΚΟΣ, στην γκαρσονιέρα του, επι- πλωμένη με μεγάλη κομψότητα και παρφου- μαρισμένη.

— Έξη παρά δύο... Στην έξη ακριβώς, τό κουδουνάκι θα χτυ- πήση. Ύστερα από πέντε δευτερόλεπτα θα μου έχη πη: «Κα- λιμέρα σας. Τι γίνε- στε;» και θα της ά- παντήσω: «Μόλις κά- μης τέσσερα βήματα θα τό μαθη». Και ή Λίνα θα βρισκ-ται στην άγκαλιά μου.

Η Λίνα είνε ακρι- βής. Μάλιστα πολύ ακριβής. Δεν ξέρει την τέχνη να φιλή- ζη τον πόθο με την

άναμνή. Δεν έρχεται σ'άν τη Δολότα, την προκατοχή της, δύο ώρες πρωτιέτερα ή τρεις μέρες άργότερα. Όχι. Τά κανονίζει και φτά- νει στη: έξη ακριβώς, και αν ακόμη είνε

άπεργία των τράμ και των αυτοκινήτων, και αν ο ήλιος πυρπολές τους δρόμους, και αν έστω ή βροχή έχει μετατρέψει την Αθήνα σε Β-νετία. Για τη Λίνα δεν υπάρχουν εμπό- δια. Τρέχει στο ραντεβού της σαν ένας που έχει πονοδοντο και τρέχει στον οδοντοίατρό,

ή γιά να ελμαι πενητικώτερος, σαν τό ταξει- διάριο περιστέρι που βρόικει τον περιστε- ρώνα που πρωτουγάτης. Δεν είνε ούτε νευ- ρική, ούτε κατσοφιασμένη. Είνε πάντα ή

ίδια. Β βαια, θα ήταν καλύτερο νάλλάξη- ρε το: «Καλιμέρα σας!» όταν έρχεται που άρχζει στο τέλος να μου πειράζει τό νεύρα.

Αλλά σιγά μη τη: κάνω παρατήρησι γιαυτό.

Η Λίνα μου ξέρει να φιλή πολύ καλά κι' αυτό β-βαια είνε άνεκτήητο.

... Έξη και πέντε... Περίεργα!... Για πρώ- τη φορά ή Λίνα δεν είνε ακριβής. Άν την άγα ούσα μέχρι τοέλλας, θα άρχιζε να άνη- σ'ω. Μά όσο κι' αν πιάνω την καρδιά μου, αυτή έξικολουθεί να κτυπά ήρμα. Όταν έρθη θ' ή την μαλώσω. Είμαι όμως β-βαιό- ττος ότι έχει κάποιο σοβαρό λόγο!... Και

διως... Νίκο, αγαπητέ μου Νίκο, ίσως είχε: άδικο να κοιμάσαι ειρηνικά στο μαλακό μα- ξιλάρκι της έμπιστοσύνης! Για στάσου: την τελευταία φορά που είχε έλθει εδώ, ή Λίνα, ήταν πολύ άβιαγαπητή και γλαστή. Αλλά...

αλλά... αλλά αν άνακεφαλαίωση τό διάφορα σταδια του ραντεβού μας, ελμαι υποχρεωμέ- νος να όμολογήω ότι ή Λίνα δεν έδειξε έν- θουςιασμό... Βέβαια, ήταν θελκτική, όλο λε- πτά χάδια όπως συνήθως, αλλά τίποτα πε- ρισσότερο... Νίκο λοιπόν!... Μά τί είνε αυτή ή γυναίκα!... Και ξέρω, στο τέλος, αν δεν

είμαι τοέλλα έρωτευμένος μαζί της; Αυτό τό καταλαβαίνει κανείς άργότερα, πολύ άργότε- ρα, ο αν μείνει σ'ά κρύα του λουτρού, παρα- δείγματος χάριν. Άν μ' άφινε σ'ά κρύα του λουτρού; Ά, όχι, αυτό ποτέ. Θα πάω στο

σπίτι της, θα την πιάσω απ' τό χέρι και θα της φωνάξω: «Είμαι δική μου, καταλα- βαίνεις;...» Ντί... Μπ;... Η καρδιά μου χτυπά... υποφέρω... είμαι άνοητος... Αλλά

ξέρω πολύ καλά ότι ποτέ δεν θα βρω πει- νόστημη μακρόσσα. Είνε θελκτική αυτή ή Λίνα. Και τί φωνή όταν ψιθυρίζει: «Καλι- μέρα σας... Καλιμέρα σας...» Να πάρη ο διάβολος, τί έπαθε; Τι!...

Αλλά!... Σταθήτε, λοιπόν!... Η νοικοκυ- ρά μου μου είπε τό πρωί: «Ο κύριος να θυ- μηθί να ξεκουριάση τό κουμπί. Τό κουδου- νάκι δεν λειτουργεί πιά...» Βλάκα!... Έκλει- σα της πόρτες, κι' αυτή θα χτυπή εδώ και

δέκα λεπτά και δεν την άκούω... Άς άνοίξω την πόρτα του σαλονιού... Αυτό είνε!... Τάκι τάκι! τάκι! Η καυμένη ή Λίνα μου, ήρθε στην έξη και χωρίς ναποθαρρύνεται κτυπάει, κτυπάει, και ή πόρτα δεν άνοίγει... Καυμένη Λίνα!... Έρχομαι... έφτασα, μικρούλα μου...

Και να... δ'ήτε ούτε ένα παράπονο δεν θα κά- μη... Ω! ξέρω καλά τί θα μου πη... Θα μου πη: «Καλιμέρα σας!... Τι γίνεστε;...»

MELICERTE

Για τό Θεό, κ. Γιωργάκη, σκεφθήτε... ο άντρας μου θα έλθη εδώ σε μισή ώρα.

— Βλέπετε! δεν έχουμε ούτε ένα λεπτό για χάσιμο!

Η κυρία πρὸς την μαγειρίσαν.

— Άν ο άνδρας μου τύχη και θελήση να σε φιλή, να τον άποκρουσης. Με έννοεις;

— Βέβαιο, κυρία, άπαντι ή μαγειρίσα.

Έως τώρα του έχω δώσει δύο μπάτσους.

Λάρισα Δευκός Κ.